

[Sønderby]

ri, missiler og fly. Man uddanner folk til at bruge dem og producerer dem stadig væk, men Warszawapagtlandene vil jo ikke være med til at underskrive aftaler. NATO, herunder USA, har ikke produceret siden 1969, og selv om man i Kongressen prøver på at få penge til at starte en produktion, så er det endnu ikke sket.

Forsvarsministeren lovede helt naturligt i dag, at Danmark fortsat vil arbejde så aktivt som muligt i FN-regie for at få disse våben fjernet, og det er venstre selvfølgelig tilfreds med. Vi mener, at alle steder, hvor det er muligt at få en dialog i gang om at begrænse både fabrikation og brug af disse våben, bør det gøres. Vi kan beklage, at Sovjet er afvisende. Selv om USA i dette forår er kommet med forslag om, at man globalt udsteder forbud både mod kemiske våben og mod produktion af disse, vinder det ikke genklang i den østlige verden. At et forbud må efterfølges af kontrol, siger sig selv, og det ved vi også bliver meget svært.

Venstre kan altså ikke støtte forslaget. Vi må sige, at der er elementer i det, vi kan drøfte, men vi mener ikke, at disse ting er så afgørende, at vi kan støtte forslaget.

Thoft (SF):

Danmark har undertegnet en lang række konventioner, som klart forbyder brugen af kemiske og biologiske kampstoffer. Det skulle derfor, synes jeg, være muligt at få vedtaget det fremsatte forslag. Det er helt i tråd med Danmarks internationale og folkeretlige forpligtelser.

Allerede Sankt Petersborg-deklarationen fra 1868 fastslog de to vigtige hovedgrund-sætninger i folkeretten, nemlig at krigsførelse kun må rettes mod militære mål, og at den ikke må være nødvendig grusom eller påføre unødigt lidelse. Når Danmark mig bekendt fortsat oplagrer og øver sig i at bruge benzinelé eller napalm, så er det et udtryk for anvendelse af et af disse forbudte kampstoffer.

Går vi til Genèveprotokollen af 1925, ser vi, at det klart er fastslået, at brug af kvælende, giftige eller lignende gasarter samt brug af bakteriologiske krigsmidler er forbudt. Den folkeretlig status er klar nok, også Danmarks forpligtelser, for vi jo har tilsluttet os

disse aftaler som den civiliserede nation, vi siger vi er.

I slutningen af 1960erne var der jo en voldsom debat om disse ting, og det resulterede i, at USA og Sovjet standsede produktionen af kemiske og bakteriologiske kampstoffer. Årsagen var først og fremmest, at disse stoffer var blevet for farlige at transportere og benytte – man kunne jo risikere, at vinden vendte undervejs.

Med fremstillingen af binære gasser, som først bliver aktive, som ministeren sagde, når to stoffer, der hver for sig ikke er specielt giftige, føjes sammen, har man fået et mere anvendeligt slagmarksvåben. Vi ser nu presset fra rustningsindustrien og presset fra militær side for at få genoptaget produktionen.

Hr. Løvig Simonsen glemte, da han citerede fra sin kilde, den sidste sætning, hvor forfatteren netop gør opmærksom på, at årsagen til, at bakteriologisk og kemisk krigsførelse er værd at ofre et helt hæfte fra regeringens sikkerheds- og nedrustningspolitiske udvalg på, netop er, at den militære interesse for disse ting er øget.

Det kan vi også se i NATO-doktrinerne – undskyld, det er det ikke endnu – i de amerikanske doktriner Airland Battle og FOFA, Follow On Forces' Attack. Med disse doktriner forsøger USA nu at integrere slagmarks-våben, atomvåben, kemiske våben og konventionelle våben. Langtrækkende missiler og andre præcisionsvåben skal fremføre disse ladninger til det, man kalder præcise slag i dybden hos modparten, alt sammen selvfølgelig kun i forsvarsojemed. Problemet er bare, at det, vi opfatter som forsvar, set med russiske øjne også kan bruges til angreb, ligesom det omvendte selvfølgelig er tilfældet, altså at de russiske forsvarsforanstaltninger set med vores øjne også kan bruges til et angreb mod Vesten.

Danmark besidder rent faktisk en lang række våbensystemer, som umiddelbart kan udrustes til kemisk ammunition. For at nævne nogle eksempler: mortergranater kaliber 4,2 tommer, haubitsgranater kaliber 105 mm og 155 mm, flybomber på 500 pund og 750 pund. Alle disse ammunitionstyper kan umiddelbart anvendes i leveringssystemer, som vi allerede har haft.

Danmark har den dobbeltmoraliske holdning, som hr. Per Stig Møller for så vidt også gav udtryk for, at vi på den ene side er imod